

AKRA KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 3-MAYIS 2014
Akra Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

ŞİİRİMİZDE ELAZIĞ

R. Mithat YILMAZ¹

İnsanlar, doğup büyüdüğü topraklara fitrî bir sevgi bağıyla bağlanırlar; ayrı kaldıklarında da hasretini derinden hissederler ve kavuşma arzusuyla yanıp tutuşurlar.

Elazığ, güzel bir coğrafyada yer alır. Sevmeye, özlemeye, hülyasını kurup rüyasını görmeye değer bir şehirdir. Elazıglı ise vefalıdır; sevecendir, sadıktır; şehrini, mahallesini, köyünü unutmaz, ihmal etmez. Höllük bağıyla bağlıdır doğup büyüdüğü topraklara; bağıni koparmaz. Ayrı kaldığında ata topraklarını ziyaret etmeyi dinî bir görev sayar Elazıglı...

Elazığ'ın büyüğü havası sadece Elazıglıları değil, ağırladığı konukları da etkiler. İşte bunun ilk örneklerinden birisi Hicrî 551 yılında yöreyi ziyaret eden Arap şairlerinden Seyyah İbn-i Üsame'dir.

O tarihte Harput'u ziyaret eden Üsame, yörenin tarihî ve doğal güzelliklerine hayran olmanın yanında kara gözlü bir Harput güzeline de vurulur. Ülkesine döndükten sonra "*Kara gözlüler diyarı Harput*" üzerine uzun bir kaside yazmıştır. Bu kasidenin bir bölümü merhum Fikret Memişoğlu'nun eline geçmiş, o da bunu Türkçeye tercüme ederek çıkardığı *Yeni Fırat* dergisinde (Sayı: 24, Haziran 1964) yayınlamıştır.

Bahsi geçen "*Harput Ufkunda Karalar*" şiirinden bir bölüm:

*Harput'un damları yer yer kara giymiş görünür
Bakma, köz tutmuş ateş, giydiği gam kisvesidir
Kara sevdâsıdır almış bizi içden, şaşma
Kara bahtın bize mat rengi de Hak cilvesidir
Beyazıyla bezenir gerçi göz ammâ, iç açan
Kara bir gözbebeğinden sızan aşk işvesidir
Ağaran saçda güzellik mi kalır sevdâdan
Kara saçlarda yanan, halka, gönül neşvesidir
Hangi bir ilme yarar bir yazının hat arası
Tüm ilim, akda mürekkeple kalem şîyvesidir
Bakmayın bir kara sevdadır uzakdan Harput
Fakat ak akça yakından, bir ateş zirvesidir
Daldık ey Fikret; Üsâme'yle vatan bahçesine
Harput'un tattığımız bir kara bağ meyvesidir.*

Aslında Memişoğlu'nun da “*Harput Menkıbesi*” başlıklı bir şiiri vardır ki, okuyanı tarihin derinliklerine götürür. O uzun menkıbenin birkaç beytini alacağız buraya:

*Gösterir tarihteki umranı virâneler;
Dün birer hakikatti, bugünkü efsaneler.
Kaç millet gelip geçmiş bu Kalenin altından,
Kaç bin kılıç sıyrılmış, Harput uğruna kından.
Hurriler, Urartular, Etiler, Romalılar,
Part, Arap, Bizans, İran birbirini kovalar.
Birbirini yok etmiş kaç millet bu sahrada;
Bu ili vatan tutan Türkoğlu, en sonra da.*

Ali Akbaş, şairlerin harman olduğu Kahramanmaraş'tandır. Fakat bir Harputlu kadar Harputlu, bir Elazığlı kadar Elazığlıdır o. Ahmet Kabaklı'ya ithaf ettiği *Issız Yurt* şiiri bir Harput masalı gibi sarar insanı:

*Harput'ta eski yurttayım
Mâverâyla huduttayım
Gâh yerde, gâh buluttayım
Düştüm bir garip duyguya
Karıştı gerçekle rüya*

277

mısralarıyla başlayan bu uzunca şiirin bir bölümü ise şöyledir:

*Şehir göçmüş gölü kalmış
Saray yanmış külü kalmış
Bir tarih örtülü kalmış
Harput bir Selçuk beldesi
Rahat uyusun cümlesi.*

Akbaş, Harput'u, “*Issız Yurt*” diye adlandıra dursun; bu kez Gümüşhane'den şair Nurettin Özdemir, “vatan” mefhumunu nitelendirirken, şiir atını Hazar'a, Harput'a sürer. Özdemir, mücerret “vatan” kavramını;

*Vatan,
Hazar Gölü'nde şiirli bir akşam
Ve eski Harput'ta
Burcu yıkılmış bir kaledir*

demek suretiyle âdeta müşahhas bir hâle dönüştürür.

Harput üzerine, çok sayıda şiirler yazılmıştır. Bunların birçoğu insanı gerçekten etkiler, duygulandırır. Mesela hüzünlü şair Metin Önal Mengüşoğlu'nun şiirinde geçen; “*Neden Harput koymadım adını oğlumun*” mısraı, insanın içini titreten bir söyleyiştir.

Mengüşoğlu, oğluna “*Harput*” adını koyamamıştır; lâkin İlhami Bulut'un göbek adı “*Harput*”tur. *Diyar-ı Harput* şiirinde öyle diyor şair:

*Dedem derdi ki oğul; Harput eski kaledir.
Taşı topraktan fazla, aslında yekparedir...
Kat kat olmuş kayalar, her katı ayrı çağdır,
Bir mihraptır kurulmuş.. Dağ üstünde bir dağdır..
Güneşten evvel doğar minare alem alem;
Tarihe ilk besmele çekmiş kudretli kalem..
Mayası süttten hâsıl, tarihe derc olmuştur
Bir kavim bu kalede acep nice olmuştur..
Harput göbek adım... Kimlikte Anadolu 'yum
Hüviyetim ay-yıldız, ben de bir Harputluyum...*

Bir Elazığlı için Harput ideal bir şehirdir. Ondan iyisi, ondan güzeli, ondan ötesi yoktur. Orhan Koloğlu'nun *Harput* şiirinden siz de bu manayı keşfedebilecek misiniz?

<i>Gölgesine sığınanı Tepmeyen tek şehir oydu Seven, içten olmayanı Yapmayan tek şehir oydu.</i>	<i>Konmuş aşkın kulesine Sevginin bileşkesine Kendisinden başkasına Bakmayan tek şehir oydu.</i>
<i>Mozaik içli duygudan Arınmış her tür kaygıdan Sevgiden, aşktan, saygıdan Sapmayan tek şehir oydu.</i>	<i>Bağrında ovalı, dağlı Zengin, fakir, soylu, köylü Sımsıkı hayata bağlı Kopmayan tek şehir oydu.</i>

Orhan Koloğlu, Harput için, “*Sımsıkı hayata bağlı / Hayattan kopmayan tek şehir*” nitelemesinde bulunadursun, bizse farklı bir bakış açısıyla şiire dökmüşüz tarihten masala akan şehri. Hem de “*Masal Harput*” diyerek:

*Harput'a çıktım da dün, dünü andım
Vah Kayabaşı'm vah, viran olmuşsun / dedim.
İç geçirdim, âh ettim, tanımadım;
Vah garip Harput'um, yaban olmuşsun / dedim.*

*Aldırmamak elde değil hâline
Hele dil ver anlat, ya bu hâlin ne?
Kim el atacak hazin ahvaline
Vah ulu çınarım, hazan olmuşsun / dedim.
Yıkılmış hep Kalen, burçların dökük
Camilerin enkaz, kubbeler çökük
Oturup başucunda gözyaşı döktük
Vah tarih diyarım, talan olmuşsun / dedim.
Baharların bitmiş, hep kış gibisin
“Anka” derler hani o kuş gibisin
Bir varmış sanki bir yokmuş gibisin
Vah Yukar’şehar’im, yalan olmuşsun / dedim.*

Hangi Elazığlıya sorsanız, Harput, kuru kuruya bir şiire değil, tam anlamıyla destanlara konu olan tarihî bir vatan toprağıdır. İşte bu yüzden olmalı ki şu anda önümde tamı tamına dört şairin kaleme aldığı dört *Harput Destanı* duruyor. Bu destanlardan ilki Vahap Güray’a ait;

*Şeharın kurulmuş kayalık yerde
Göklere yükselen başın var Harput!
Haniya o eski günlerin nerde?
Ne bozuk düzenin, işin var Harput!*

279

.....
*Akardı o Yarıçavuş, Üçlüle,
Kurey’de bülbüller şakırdı güle,
Benzersin şimdi âh... bir gurbet ile
Gözlerde kan olan yaşın var Harput!*

Şükrü Kacar, yazdığı *Harput Destanı* şiirini, “*Harputlu Ozan Şeref Tan’a*” ithaf etmiştir:

*Daldım geçmişe bir koca tarihi gördüm
Baktım eskiye o yüce Fatih’i gördüm.
Bir ses yükseldi derinden, “Çubuk Bey” dedi,
Baktım Kaleye değişik sesler yükseldi.
Öylesine bir tarih çöküp de gitti
Yaktı bizleri, gönlümüzü harabetti.*

Diğer bir *Harput Destanı*, Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Nejat Yılmaz’ın, 8 Temmuz 1985 tarihli *Turan* gazetesinde çıkan şiiri. Yılmaz’ın şiirinden de haz duyacağınız mısralar sunalım size:

*Güç verir bakanlara görünüşüyle çınar
Gölgesinde mutluluk, yaprağında tarih var.
Küçülen koca Harput, eski Harput'u taşır
Eski Harput denince, mânâ ruha karışır.
Beldesinin her taşı canlandırır maziyi
Harput'u gören kişi, anar Balak Gazi'yi.*

Harput Destanı başlığını taşıyan son şiirimiz, Mustafa Öz'e ait:

*Güzeldin geçmişte yüziün aşına;
"Kurban olam toprağına, taşına"
Terk eyledik seni boşu boşuna;
Ayrılık ateşten kor be gakgoşum!..
Aslan Dağ üstüne şimdi yağan kar;
Bir yol ki Harput'tan Halep'e akar.
Balak Bey Menbiç'ten hüziünle bakar;
Harput'u Balak'tan sor be gakgoşum!..*

Elimizde, 1115 yılında Harput Hükümdarı olan Balak Gazi için de yazılmış şiirler de var. Bunlardan birisi 1962-1964 yılları arasında Elazığ'da öğretmenlik yapmış, şair Yücel İpek'e aittir:

<i>Efsaneleşmiş kahraman, Sînesi pür aşk ü imân!</i>	<i>Yiğit Türk hükümdarı, Mü'minlerin tacdarı</i>
<i>Şanlı, şerefli mazi Ve işte Balak Gazi!</i>	<i>Heykeli kurulu Harput taşında Bakmada âfâka Kayabaşı'nda</i>

Fikret Memişoğlu'nun şiiri ise "Balak Gazi Heykeli" ile ilgilidir :

*Harput, Artuk kolumun ünlü beyi,
Müslüman ülkesinin gözbebeği.
Balak at sürdü şafaktan şafağa,
Her seher bir yeni fecr açtı çağa.
Kahredip Haçlıyı gâzî o yiğit
Yurda kan, can bağışıp oldu şehit.
Ona yer, gök bile pek geldi ki dar,
Uçtu kartal gibi, tâ arşa kadar.
Yuğuran, döktüğü kan, Türk elini;
Dikti ibretle zaman heykelini.*

Balak Gazi için en güzel şiirlerden birini de Rıfat Araz yazmıştır. Araz'ın "Belek Gazi'ye Sesleniş" başlıklı şiirinden bir bölüm:

*Oğuz yaylasında bir nazlı çiçek
Anası ad koyup çağırılmış "Belek"
Erligi yolunda eylemiş dilek
Yiğit oğul, eren oğul, alp oğul
Allah için gerek vura kalp oğul
Gün oldu an geldi yükseldi tekbir
Tecelli eyledi ilâhî takdir
Kaynaştı yer ehli gök ehli bir bir
Bir gül düştü gül dalından toprağa
Nur yükseldi hilâl oldu bayrağa
Dünya kime yâr ki kime kalası
Canı Allah vermiş Allah alası
Gerektir Hak için candan olası
Ey Türk Beyi hem gazisin hem şehit
Buna gökler, dağlar şahit, yer şahit*

Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'na gelince, o, Balak Gazi'nin bir anlamda destanını yazmıştır. *Destanlar Burcu* kitabından bir bölüm:

*Artuk Bey'in torunu, Ve Kayı Han'dan öte,
Behram Bey'in oğluyum! Oğuz Han'a bağılıyım!..
Altay'da, Ötüken'de Urum'u fethetmişim,
Obalı, otağlıyım... Aslen Tanrıdağlıyım!
Harput Kalesi tahtım,
Sancaklıyım, tuğluyum!..*

Kimi şairler vardır, nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Harput'u hatırlayıp andıkça bir hüznün kaplar yüreklerini. Saim Öztürk için "*Harput'u Anarken*" şiirinden çıkarılacak sonuç da bundan başkası değildir. O şiirin son dördlüğü şöyledir:

*Şaşıyor Saim yanan geldikçe
Tarihin anıyor Kalen gezdikçe
Gözleri yaş ile hâlin gördükçe
Der, kadere kurban olmuşsun Harput.*

"Aziz İstanbul" olur da "Aziz Harput" olmaz mı? Hele bir de insan, M. Ali Talayhan gibi gurbete düşmüşse, tıpkı Saim Öztürk gibi gözleri yaşarak yâd etmez mi Harput'u:

*Talayhan gurbette buldu Harput'u
Sılayı andıkça gözleri doldu
Kararmaz, bilinsin Hakk'ın yolu
Bulunmaz hiç dengi aziz Harput'un.*

Bir de Elazığ hakkında “Aziz Şehir” serlevhasıyla şiir yazan iki şair vardır edebiyatımızda. Bunlardan birisi Abdurrahim Karakoç’tur;

*Üşütmez, ısıtır kar bu bahçede
Bir dağ bir ovaya yâr bu bahçede
Gül yüzlü simalar var bu bahçede
Bahçe aziz olsun, gül aziz olsun..*

Diğeri ise Yahya Akengin;

*Gözü hâlâ kartal yuvasında
Harput’ta çıra yakan aziz şehir.*

Diğer şairler gibi Bahaettin Karakoç da ilgisiz kalmamıştır Elazığ’a karşı. 05.04.2006 tarihli “Elazığ’a Gazel” başlıklı şiirlerinden insana ölüm-süzlük suyu bahşeden çıralı gözlerden yansıyan iki beyit:

*Manas kültür ocağı has dostların mekânı,
Orada muhabbetin balı var, kaymağı var.
Karakoç bu toprağın insanlarına hayran,
Çıralı gözlerinde bengisu membaı var...*

Destanlar şairi Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu, Balak Gazi’ye destan yazar da Elazığ’a “Deyiş” demeyi ihmal eder mi?

*Elazığ, aydınlığın, faziletin otağı
Elazığ her devirde Koçyiğitler yatağı
Elazığ, alperenler, evliyalar toprağı
Elazığ, ak alında yeşil defne yaprağı
Elazığ! Tarihine bir irfan tahtısın sen
Elazığ! Haşmetinle Türklüğün bahtısın sen!*

Halil Soyuer’in de müfretler hâlinde “Elazığ’a Deyişler”i var elimizde şimdi de. Birinde, türkülerden yola çıkarak çaydaçırıyla ilişkisini kur-guluyor Elazığlının;

*Türkü türkü adı çıkmış buranın
Türkü ondan ilk başında sıranın
Yüz yıl önce nikâhını kıymışlar
Elazığlılarla çaydaçırının*

Bir başka deyişinde ise şiir diliyle Elazığlıyı şöyle nitelendiriyor edi-yor Soyuer:

*Kimseye eğilmemiştir başı Elazığlının
Merde hiç çatılmamıştır kaşu Elazığlının
Onu tanıyamazsın uzaklardan bakmakla
Yüreğinde gizlidir yaşı Elazığlının.*

Şehir, insan hafızasında biraz da hatıralarıyla yaşar. Bedri Çarsancaklı'nın, bir şiirinde;

*Bizdeki bu sönmeyen hatıralar
Medâr-ı şevk ü şâdîdir Elazığ*

demesi bu yüzdendir. Hatıralar mı seni yaşatır, sen mi hatıraları? Orası ayrı bilmece.

Bir tarihte Elazığ Belediye Başkanlığı da yapmış, Harput'un Gökçe-bağlarından Orhan Gökçe, hatırladıkça Harput'u gözleri yanmakta, yaşarmaktadır;

*Hasret dolu nice özlem, Hatırlarım ben, dem be dem...
Taşradan Harput'u gözlem, Anılarla yanar didem,
Sıla, ecel, buruk elem... Harput dolu benim sinem.
Yaşam böyle bir ikilem. Harput: Anam; Kale: Babam.*

Şairler, Elazığ'ın tarihinden, mazisinden bahsederken işe ister istemez Harput'u katar ve bir anlamda onun şiirini yazarlar. Fakat onlar arasında biri vardır ki bizatihi, "Elazığ'ın Müstakbel Hayatı"na şiir yazmıştır. Bedri Çarsancaklı sözünü ettiğimiz şiirinden biridir;

*Bir mavi deniz olunca ovamız,
O zaman mâmur olur tam yuvamız,
Dalgalanır sabâ misâl havâmız,
İmtisâl örneği şarka Elazığ.*

Elmas Yıldırım, Sovyet zulmünden kaçıp ilimize gelmiş Azerbaycanlı bir şairdir. Onun dilinden "İlerleyen Elaziz'e" adlı şiiri:

*Bir zamanlar başında gezdi korkunç bulutlar,
Çevrendeki dağlara çöktü duman Elaziz.
Devran ateş savurdu, yandı çiçekler, otlar,
Derdinle coştı Murat, çağladı kan Elaziz.
Akşamları radyodan ses yayılır her yana,
Dev gibi ilerlemek aşkını sunar sana...
İç bugünün zevkini doyunca kana kana,
Ölmez sana şan veren bir kahraman Elaziz.*

Aşağıdaki dörtlükler ise Elmas Yıldırım'ın oğlu Azer Elmas'ın "Elazığ" şiirinden;

*Hazar'ın dalgalarından uçuşur türkü sesi
Yayılır dağlarına Türk'ün o eşsiz nefesi
Anlatır milletine şanını Harput Kalesi
Dosta dost, insana insan, âşığa bir yâr Elazığ.*

*Babamın akmuş olan gözyaşı çoktur Ağın'a
Sanırım kalbini gömmüş o aziz toprağına
Anılar bir bir oturmuş o yiğitler bağına
Belki dinler Hazar'ın derdini tekrar Elazığ.*

Elazığ'a veya Harput'a özlem şiirlerinin haddi/hesabı yok. Bir de var ki fakat komşu il Malatya ile Elazığ'ın dostluklarını dile getiren şairler de az değil. Bir tarihte, başında M. Şener Bulut'un bulunduğu; Bahaettin Karakoç'un, I. Elazığ Gazeli'nde belirttiği üzere, "Has dostların mekânı Manas Kültür Ocağı"nın organize ettiği Elazığ-Malatya dostluk ziyaretleri kayda değerdir. Şair Hadi Önal'ın orijinal buluşuyla Elazığ-Malatya dostluğunu simgeleyen *EL-MA Projesi* semeresini vermiş; karşılıklı birçok geziler yapılmış, birçok şiirler yazılmıştır. Bunlardan aklımıza gelen ilk örnek, Malatya'dan Nurettin Gür Ozanoğlu'nun *Kardeşlik Türküsü* şiiri ile Elazığ'dan M. Şükrü Baş'ın *Elazığ-Malatya* şiiridir.

*Birbirine yakın başka iller yok,
Malatya, Elazığ kardeş olmalı.
Böyle güler yüzler, tatlı diller yok
Malatya, Elazığ kardeş olmalı.*

*Battalgazi, Balakgazi şahı var,
Gönülleri aydınlatan mahı var,
Selçuklunun, Osmanlının ruhu var,
Malatya, Elazığ kardeş olmalı.*

*Ozanoğlu der ki kurmalı dernek,
Bir yanda Harput, bir yanda Kernek,
İnsanlıkta örnek, dostlukta örnek,
Malatya, Elazığ kardeş olmalı.*

Nurettin Gür OZANOĞLU

*Malatya-Elazığ bir kardeş şehir;
Töresi bir, âdeti bir, örfü bir
Ortasında akar ünlü bir nehir,
Havası bir, toprağı bir, suyu bir*

*Malatya-Elazığ iki kan-kardeş;
Lisanı bir, ihsanı bir, dili bir..
Bir elmanın yarısı, bir ikiz kardeş;
Atası bir, töresi bir, aşkı bir.*

M. Şükrü BAŞ

Yavuz Bülent Bâkiler'in de sözünü etmeden geçemeyeceğiz. "Malatya'da Elazığ'da" başlıklı şiirinden iki dörtlük:

*Malatya'da, Elazığ'da bizim dilimiz,
Kâşgarlı Mahmud'un güzel kaamûsu.
Bülbül şakıması, sümbül kokusu,
Fırat'ta çağlayan bir köpüklü su.
Malatya'da, Elazığ'da bahçelerimiz,
Şekerpare kayısı, kiraz, dut, ceviz...
Haram lokma girmeyen mübarek evlerimiz,
Rızkımız da ırkımız gibi tertemiz.*

Elazığ'ın ilçeleri içerisinde, hakkında en çok şiir yazılanı herhâlde Sivrice'dir. Elbet bunda, *Hazar Şiir Akşamlarının* rolü büyüktür. Doğrudan doğruya bu şiir akşamını konu alan şiirler bile yazılmıştır. Bunlardan biri Kayserili şair Bekir Oğuzbaşaran'a aittir;

Türk Dili'nin divânıdır Hazar Şiir Akşamları
Güzel sanat mekânıdır Hazar Şiir Akşamları.
Bir gönül dili köprüsü, Türkiye'den Türkistan'a
Muhabetin zamânıdır Hazar Şiir Akşamları

.....
Türkçemiz bir dünya dili, ana sütünce sevgili
Gönlümüzün sultânıdır Hazar Şiir Akşamları

İlimiz şairlerinden M. Faik Güngör, *Şairler Otağı Sivrice* şiirinde;

Otağında buluşur yaz gelince şairler,
Benim için yazılır en duygulu şiirler

demekte haklıdır. Gerçekten, gerek yurt içinden, gerekse Türk dünyasından onlarca şair Sivrice, Hazar Gölü, Hazarbaba Dağı, Hazar Şiir Akşamları üzerine şiirler yazmışlardır. Birkaçının adını zikredecek olursak; Fikret Memişoğlu, Halil Soyuer, Nurala Göktürk, M. Zeki Akdağ, Sevilay Sadıkoğlu, M. Emin Ulu, Nebi Hazri, Şükrü Kacar, Lütfi Parlak, Mahir Gürbüz, Elmas Yıldırım, Hadi Önal, Ali Öztürk, Gazi Özcan, Abdullah Satoğlu, Berika Küçük, Hüseyin Poyraz, Ziya Çarsancaklı, S. Tuğçay Tayhani, İhsan Nazik, Hasan Kocamanoğlu, Bedrettin Keleştimur, Nurettin Büyükbaş, Zülfü Çelik ve R. Mithat Yılmaz'dır.

Aşağıdaki dördlük, Sivrice'nin çocuğu ve *Hazar'dan Fırat'a Sivrice* kitabının müellifi Hadi Önal'a aittir;

İnancım insana, güvenim tamdı
Mavi bayrak sevincimdi, rüyamdı
Şiir akşamları büyük dünyamdı
Umudun yanına varılmaz oldu.

Hazar Şiir Akşamlarına da telmihte bulunan şu üç dördlük ise R. Mithat Yılmaz'ın *Sivrice Güzellemesi*'ndendir;

<i>Eşin yok şirin belde</i>	<i>Yaratmış güzel Allah</i>
<i>Sivrice ne güzelsin!</i>	<i>Güzelsin akşam-sabah</i>
<i>Şiirin gezer dilde</i>	<i>Gören der; "Bayıldım, âh</i>
<i>Sivrice ne güzelsin!</i>	<i>Sivrice ne güzelsin!"</i>
<i>Gök bayrak nişanın var</i>	
<i>Dünyaca bir namın var</i>	
<i>Şiirden akşamın var</i>	
<i>Sivrice ne güzelsin!</i>	

Harput'a, Elazığ'a dair şiir yazarlar arasında mahallî şiveyi kullananlar da olmuştur. Bunların başında, tereddütsüz diyebiliriz ki Şeref Tan gelir. Ardından da Berika Küçük, Fethi Duran, Orhan Önal, Aytuğ İzat, Mehmet Zeren, Gazi Özcan, Cezmi Boztaş, İshak Rafet Acaralp, Mehmet Ergönül, Nadir Lülecî, Mahir Gürbüz isimlerini sayabiliriz.

Konuya örnek olarak Şeref Tan'ın, Aytuğ İzat'a cevabî şiirinden mısralar;

*Aytuğ İzat gardaşım, Amerika'dan daş atmış,
Eline kalem alıp tozu dumana katmış.
Herhâl hulku daralmış, şiirle bize çatmış.
Önce, "emice" demiş, malamat etmiş sona,
Bülbül gibi şaşırılmış, bilmemiş nerye kona.*

.....
*Kellepaça yanında mercimege yanaşma
Zira, kati müşhildir, peg ardına dolaşma.
Derde deva istersen tarhanadan heç şaşma
Şimdi dolapta doni içli küfdenin içi,
Nezük bir el yuğursa yeyenin içi geçi.*

İkinci olarak Berika Küçük'ün *Harput Bağlarında'n* üç salkım sunacağımız sizlere;

*Mavi şalvar, beyaz guşak   Yolum düştü Yeddigöz'e
Gelin gakgoşlar buluşak   Nereden başlıyam söze?
Ehvalimizi gonuşak   Dağlar taşlar mesgen bize
Harput bağlarında güzün   Harput bağlarında güzün
Gorukları olur üzüm
Damda orcik düzüm düzüm.
Bulamaç yemekde gözüm
Harput bağlarında güzün.*

Konuyla ilgili son örnek Mahir Gürbüz'ün *Baba Çığa* şiirinden:

*Gelenden geçenden onu soridim
Rüyama girsedi hayra yoridim
Dedim ki güzele, "Seni aridim";
"Baba çığa, seni sevmim." demez mi?
Hasreti sır gibi galbimde gizlim
Yuhum gelmi gakgo hep onu özlim
Dedim ki dilbere, "Yolunu gözlim";
"Baba çığa, seni sevmim." demez mi?*

Elazığ-Harpur konulu şiirlerin sayısı her sene biraz daha artmaktadır. Biz elimize geçenleri bir araya getirerek 2006 yılında *Şiir Şiir Elazığ* (Elazığ-Harpur Şiirleri Antolojisi) isimli bir kitapta topladık. Manas Yayıncılık tarafından yayınlanan 448 sayfalık bu eserde 17'si anonim olmak üzere 184 şairden 340 şiir bulunmaktadır. Bu şairlerin 7'si Türkiye dışındadır.

Bu şairler, Azerbaycan'dan, Alaaddin Mehmedoğlu, Elmas Yıldırım, Azer Elmas; KKTC'den Mahmut İslâmoğlu, Sevilay Sadıkoğlu; İran'dan Nesir Paygozar ve Rıza Gaffari'dir

Son söz "*Eski Harpur'la Başbaşa*" şiiriyle Merhum Osman Öge'nin:

*Çok değil, elli yıl önce,
Feyiz, berekettin Harput!
Feleğin devri dönünce,
Birden itip, bittin Harput!*

*Sendin doğum yerim, yurdum;
Hep seni düşünüp durdum.
Hasretinle hayal kurdum,
Her derdime yettin Harput!*

*Hani eski Kureybaşı?
Nerde şimdi can yoldaşı?
Kalan varsa mezar taşı,
Ölene rahmettin Harput!*

*Ne Toptop'tan uçar kuşun?
Ne çağlar Yarıçavuş'un?!
Böyle virviran oluşun,
Ne hikmettir, n'ettin Harput!?*

*Seni, çağında görenler,
Söylese bir, dağ-taş inler.
Ne söyler var, ne de dinler?
Şimdi n'oldu, n'ettin Harput!?*

*Yeter Hafız Osman yeter!
Ne biter bu dert, ne iter?
Ateş düşen yerden tüter;
Yanıp, yakıp tüttün Harput!..*